

Krynica-Zdrój (pod nazwą Krzenycze) istniała już przed 1547 r. o czym świadczy przywilej nadania sołectwa w tej miejscowości dla Danki z Miastka (dzisiaj Tylicz). Rozwój miasta w okresie późniejszym wiąże się już z odkryciem w XVII w. leczniczych wartości źródeł mineralnych. Zaczątkiem uzdrowiska był zbudowany w 1794 r. "Mały domek", który od 1804 r. pomieścił pierwsze zakłady kąpielowe.

W 1807 r. Krynica-Zdrój została nazwana urzędowo zdrojem kąpielowym i zaczął tu wkrótce ordynować pierwszy lekarz. Jednym z uczonych, który wniósł duże zasługi w badaniu źródeł krynickich był profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego Józef August Schultess. To on w 1806 r. stanął na czele komisji rządowej, której celem było sprecyzowanie dalszych prac związanych z rozwojem uzdrowiska.

Jednak losy Krynicy-Zdroju były niepewne, bowiem w 1852 r. podjęto decyzję o likwidacji uzdrowiska, ale na szczęście wyrok ten pozostał tylko na papierze. Wielką erę Krynicy-Zdroju jako uzdrowiska rozpoczęła w 1856 r. działalność Józefa Dietla – profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego, uznawanego za ojca polskiej balneologii. Z tych właśnie czasów pochodzi większość zabytkowych obiektów tworzących oblicze Krynicy-Zdroju, jej specyficzny, niepowtarzalny charakter, scenerię, w której kwitło życie intelektualne i artystyczne min.: Stare Łazienki Mineralne, Stare Łazienki Borowinowe, Dom Zdrojowy, drewniana Pijalnia Główna z Deptakiem i liczne pensjonaty.

W 1876 r. wybudowano linię kolejową do Muszyny, a w 1911 r. przedłużono do Krynicy-Zdroju, co przyczyniło się do rozwoju uzdrowiska. W 1918 r. zaczął się nowy okres zwany "Epoką Nowotarskiego" obejmujący całe dwudziestolecie międzywojenne. Stało się to za sprawą inżyniera Leona Nowotarskiego, który został dyrektorem Zakładu Zdrojowego.

Po wojennym zastoju Krynica ponownie zaczęła urastać do rangi komfortowego europejskiego uzdrowiska. W tym właśnie czasie wybudowano Nowe Łazienki Mineralne i sanatorium "Lwiogród". Krynica-Zdrój stała się doskonale zorganizowanym kurortem, w którym współistniały i wzajemnie się uzupełniały lecznictwo uzdrowiskowe, turystyka, rekreacja i sport. W okresie międzywojennym Krynica-Zdrój nie tylko przekształciła się w nowoczesny kurort, dysponujący doskonałą bazą zabiegową w Starych i Nowych Łazienkach Mineralnych oraz bogatą bazą hotelową w hotelach zdrojowych, pensjonatach i kwaterach prywatnych. Stała się też znanym ośrodkiem sportów zimowych. W 1927 r. zbudowano stadion hokejowy, tor saneczkowy i skocznię narciarską, a w 1937 r. kolej linową na Górę Parkową. Odbłyły się tu m.in. Mistrzostwa Europy w saneczkarstwie i Mistrzostwa Świata w hokeju na lodzie. Druga wojna światowa i okres okupacji przerwały rozwój uzdrowiska. Po wojnie nastąpiła rozbudowa kurortu, powstały nowe sanatoria, zakład przyrodolecznicy, pijalnia główna z salą koncertową, korty tenisowe, boiska.